

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200601
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200601.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a Mgr. Viliama Pohančeniča, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Ing. L. R., bytom L., právne zastúpený: PETKOV & Co s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, proti žalovanému: Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, so sídlom Cesta na Červený most 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PUSR-2016/8570-2/21447/18/ZLN zo dňa 24. marca 2016, rozhodujúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/71/2016-89 zo dňa 19. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/71/2016-89 zo dňa 19. októbra 2016 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 23S/71/2016-89 zo dňa 19. októbra 2016 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PUSR-2016/8570-2/21447/18/ZLN zo dňa 24.03.2016. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

2. Napadnutým rozhodnutím č. PUSR-2016/8570-2/21447/18/ZLN zo dňa 24.03.2016 žalovaný ako orgán príslušný podľa § 10 ods. 2 písm. g/ zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 49/2002 Z.z.“ alebo „Pamiatkový zákon“) postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) na odvolanie žalobcu zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Krajského pamiatkového úradu Bratislava č. KPUBA-2015/14272-16/91584/MAC zo dňa 18.12.2015 tak, že žalobcu uznal za vinného zo spáchania priestupkov na úseku ochrany pamiatkového fondu podľa: - § 42 ods. 1 písm. f/ pamiatkového zákona v znení účinnom do 01.07.2014 a § 42 ods. 1 písm. h/

pamiatkového zákona v znení účinnom od 01.07.2014

- § 42 ods. 1 písm. g/ pamiatkového zákona v znení účinnom do 01.07.2014 a podľa § 42 ods. 1 písm. i/ pamiatkového zákona v znení účinnom od 01.07.2014,

ktorých sa dopustil tým, že ako vlastník bytu č. 29 na 5. poschodí polyfunkčného objektu (budovy) s č. 6890 postaveného na parcele č. 835/43, k.ú. P. a situovaného v Pamiatkovej rezervácii Bratislava, minimálne od mája 2014 do 18.12.2015 umiestnil a ponechal bez predchádzajúceho rozhodnutia alebo záväzného stanoviska príslušného krajského pamiatkového úradu na strešnej terase uvedenej budovy drevenú konštrukciu v tvare a o rozmeroch záhradného domčeka, ktorá v diaľkových pohľadoch splýva s budovou, na ktorej je umiestnená, čím spôsobil zmeny objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru, zmeny obrazu strešnej krajiny a vizuálnu zmenu tejto časti pamiatkového územia, ktorá je v danom pamiatkovom území nevhodná z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom, za čo mu uložil podľa § 42 ods. 2 pamiatkového zákona pokutu vo výške 3 000,- € a podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) v spojení s § 1 písm. a/ vyhlášky MV SR č. 411/2006 Z.z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupku v znení vyhlášky MV SR č. 531/2008 Z.z. povinnosť uhradiť trovy konania o priestupku vo výške 16,- € s tým, že uloženú pokutu a trovy bol žalobca povinný uhradiť do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dňa 31.03.2015 sa zúčastnil štátneho pamiatkového dohľadu zvolaného za účelom zistenia skutkového stavu stavebným úradom. Dôvodom jeho účasti na tomto dohľade bola skutočnosť, že uvedený dom na Zámockej ul. č. 18 v Bratislave je situovaný v území mestskej Pamiatkovej rezervácie Bratislava, a teda je súčasťou pamiatkového fondu Mestskej pamiatkovej rezervácie Bratislava. V súvislosti s uvedenou úpravou prvostupňový správny orgán žalobcovi v tejto veci nevydal žiadne rozhodnutie a ani žiadne záväzné stanovisko. Konštatoval, že pred začatím novej stavby alebo úpravy pozemku alebo stavby, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou, ale sa nachádza v pamiatkovom území, je vlastník takejto nehnuteľnosti povinný vyžiadať si rozhodnutie príslušného krajského pamiatkového úradu, a to predložením žiadosti o vydanie rozhodnutia o zámere úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území, keď zámer tejto úpravy nehnuteľnosti môže vlastník realizovať až po nadobudnutí právoplatnosti takéhoto rozhodnutia v predmetnej veci. Nesplnenie si vyššie uvedených povinností sankcionuje Pamiatkový zákon tak, že priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu sa podľa § 42 ods. 1 písm. f/ dopustil ten, kto uskutočňoval stavbu, stavebnú zmenu alebo udržiavacie práce na nehnuteľnej veci, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou, ak sa nachádza v pamiatkovom území alebo v ochrannom pásme bez právoplatného rozhodnutia alebo záväzného stanoviska krajského pamiatkového úradu a priestupku podľa ustanovenia § 42 ods. 1 písm. g/ Pamiatkového zákona sa dopustil ten, kto spôsobil svojím konaním nepriaznivé zmeny stavu kultúrnej pamiatky alebo pamiatkového územia alebo ohrozil ich ochranu. V súvislosti s uvedenými ustanoveniami Pamiatkového zákona prvostupňový správny orgán uviedol, že umiestnením drevenej konštrukcie v tvare záhradného domčeka na terasu domu a z hľadiska nielen Pamiatkového, ale aj zákona č. 50/1976 Zb. Zákona o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (Stavebný zákon), sa jednalo o zmenu dokončenej stavby, a to z dôvodu, že oproti predchádzajúcemu stavu vlastnou konštrukciou stavajúci objekt zaťažil, zmenil vzhľad domu, výšku domu a aj jeho objem. Dopustil sa teda priestupku podľa § 42 ods. 1 písm. f/ a g/ Pamiatkového zákona. Tiež konštatoval, že sa jednalo o úpravu, ktorá závažne zasiahla do stavu pamiatkového fondu, nakoľko podľa „zásad“ najdôležitejším a najviac chráneným objektom v tejto lokalite je areál Bratislavského hradu a hradného kopca, keď pri akejkoľvek činnosti na území tohto chráneného územia je nutné rešpektovať nenarušiteľnosť vizuálneho vnímania prostredia pamiatkového územia ako celku. Pokiaľ sa týka výšky uloženej pokuty, prvostupňový správny orgán uviedol, že k trvalému škodlivému následku na predmete chránenom zákonom nedošlo, keď pri možnosti odstránenia drevenej konštrukcie záhradného domčeka obvineným a na dotknutej časti pamiatkového územia odstráni nežiaduci stav negatívnej vnímateľnosti územia z chránených pohľadov na Bratislavský hrad. Zo strany obvineného nedošlo k ochote odstránenia spomenutej nepovolenej úpravy, preto prvostupňový správny orgán ustálil výšku pokuty na 3 000,- €, a to z dôvodu nutnosti represívneho pôsobenia na obvineného. Zároveň konštatoval, že pri uložení pokuty zohľadnil aj zásadu primeranosti sankcií za uvedené priestupky v tom zmysle, že pri spomenutej úprave menšej finančnej náročnosti pokutu uložil na spodnej hranici zákonného rozpätia.

4. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ktorým zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu uviedol, že dôvod na zmenu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu videl v tom, že prvostupňový správny orgán pochybil vo formulácii napadnutého rozhodnutia, keď v jeho výroku nejasne uviedol, či sa porušenie Pamiatkového zákona týka jeho znenia do novely vykonanej zákonom č. 104/2014 Z.z. (t.j. do 01.07.2014) alebo od 01.07.2014. Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán pochybil i v tom, že umiestnenie drevenej konštrukcie posudzoval nielen ako úpravu nehnuteľnosti podľa § 32 ods. 5 Pamiatkového zákona, ale aj ako stavbu, resp. zmenu dokončenej stavby podľa Stavebného zákona a v dôsledku toho aj nadbytočne zisťoval, či drevená konštrukcia je pripojená na sieť, či je pevne spojená s budovou, na ktorej je umiestnená, či pre jej umiestnenie bolo nutné upravovať strechu budovy a podobne. Tiež konštatoval, že skutkovú podstatu podľa § 42 ods. 1 písm. f/ Pamiatkového zákona v znení platnom do 01.07.2014 je potrebné vykladať nielen v nadväznosti na Stavebný zákon, ale v nadväznosti na § 32 ods. 5 a ods. 7 Pamiatkového zákona. Podľa týchto zákonných ustanovení nie je pre stavebnú zmenu podstatné, či je drevená konštrukcia umiestnená na streche napojená na sieť, ani či je pevne spojená s podkladom, ako zisťoval prvostupňový správny orgán, ale podstatné je, či došlo v pamiatkovom území k plošným a priestorovým zmenám, najmä k zmenám v objemovom členení, výškovom usporiadaní a architektonickom riešení exteriéru nehnuteľnosti. Vykonanie plošných a priestorových zmien preukazujú nielen zápisnice prvostupňového správneho orgánu, ale najmä fotodokumentácia z mája 2014. Uvedená fotodokumentácia bola vyhotovená v diaľkových pohľadoch, pretože vlastník neumožnil vykonať prvostupňovému správnenému orgánu obhliadku z blízkosti, avšak fotodokumentácia diaľkových pohľadov dostatočne preukazuje zmeny objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru, o ktorých mal kompetenciu rozhodnúť prvostupňový správny orgán podľa § 32 ods. 7 Pamiatkového zákona. Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v danom prípade ide o bagateľnú povahu nepriaznivých zmien pamiatkového fondu.

5. Žalobca vo svojej žalobe namietal, že žalovaný sa pri vydávaní napadnutého rozhodnutia dopustil niekoľkých závažných pochybení, zakladajúcich jeho nezákonnosť. Podľa žalobcu sa žalovaný opomenul riadne vysporiadať, podľa ktorých ustanovení Pamiatkového zákona posudzoval zodpovednosť žalobcu za priestupky, pričom toto opomenutie malo za následok nerešpektovanie pravidla stanoveného v § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch. Žalovanému taktiež vytýkal, že jeho rozhodnutie vychádza z nedostatočne a nesprávne zisteného skutkového stavu veci, ktorý následne nesprávne právne posúdil. Podľa žalobcu žalovaný porušil jeho právo vyplývajúce z § 72 ods. 2 zákona o priestupkoch, v zmysle ktorého sa obvinený z priestupku má právo vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich. Ďalej namietal, že posudzovať zodpovednosť za priestupok podľa viacerých časových verzii toho istého zákona je vylúčené. Žalovaný mohol posudzovať zodpovednosť žalobcu výlučne podľa znenia Pamiatkového zákona účinného do 30.06.2014. K spáchaniu priestupku podľa § 42 ods. 1 písm. f/ Pamiatkového zákona (resp. podľa § 42 ods. 1 písm. h/ Pamiatkového zákona) žalobca uviedol, že v tomto smere je podstatnou právnou otázkou, či umiestnenie kedykoľvek odstrániteľnej drevenej konštrukcie v tvare a veľkosti záhradného domčeka na strešnú terasu je možné posudzovať ako uskutočnenie novej stavby, stavebnú zmenu alebo udržiavacie práce na nehnuteľnosti. V tejto súvislosti žalobca tvrdil, že umiestnenie kedykoľvek odstrániteľnej drevenej konštrukcie v tvare a veľkosti záhradného domčeka na strešnú terasu nielenže nemožno považovať za vykonanie stavby, stavebnej zmeny alebo udržiavacích prác, ale dokonca to nie je možné považovať ani za úpravu nehnuteľnosti. V súvislosti so spáchaním priestupku podľa § 42 ods. 1 písm. g/ Pamiatkového zákona (resp. podľa § 42 ods. 1 písm. i/ Pamiatkového zákona) uviedol, že bagateľné (drobné, nepodstatné) negatívne zásahy do pamiatkového fondu, ktoré neprekračujú zákonné hranice prípustnosti ohrozenia alebo poškodenia pamiatkového fondu, nemožno považovať za protiprávne konanie, spôsobilé porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom. Fotodokumentácia podľa názoru žalobcu nerešpektovala vizuálne prostredie chráneného pohľadu pamiatkového územia ako celku, a teda ani nebolo dobre možné v priestupkovom konaní posúdiť skutočnú mieru, ktorou drevená konštrukcia zasahovala do chráneného pohľadu, či vôbec do tohto pohľadu zasahovala a ak zasahovala, či zásah ňou spôsobený bol tak vážny a neprímeraný, že bolo nevyhnutné poskytnúť primeranú ochranu záujmov vyplývajúcu z Pamiatkového zákona. Mieru negatívneho zásahu, ak nejaký vznikol, postavením drevenej konštrukcie do chráneného

pohľadu, treba vnímať prizmou zraku bežného človeka, vidiaceho chránený pohľad voľným okom a nie pohľadom, ktorý je možné docieľiť využitím funkcie „zoom“ na digitálnom fotoaparáte. Okrem uvedeného namietal i to, že z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že podkladom pre jeho vydanie boli aj skutočnosti, ktoré sa udiali po tom, čo prvostupňový správny orgán poskytol žalovanému spis za účelom rozhodnutia o odvolaní. Žalovaný svojím postupom odňal žalobcovi možnosť vyjadriť sa k dôkazom - fotodokumentácii vyhotovenej žalovaným v období mesiaca január 2016. Žalobca tak nemal možnosť zaujať k fotodokumentácii zaobstaranej žalovaným žiadne stanovisko, ktorým by mohol brániť svoje záujmy. Z uvedeného dôvodu preto prišlo, podľa názoru žalobcu, postupom žalovaného k porušeniu § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch.

6. Krajský súd k námietke žalobcu, ktorou namietal, že žalovaný posudzoval zodpovednosť za priestupok podľa viacerých časových verzií toho istého zákona súčasne, čo malo za následok nerešpektovanie pravidiel stanovených v § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch uviedol, že žalovaný postupoval správne, keď v napadnutom rozhodnutí vymedzil protiprávne konanie žalobcu tak, že žalobca sa mal jednak dopustiť priestupku podľa § 42 ods. 1 písm. f/ zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení účinnom do 01.07.2014 a podľa § 42 ods. 1 písm. h/ Zákona o ochrane pamiatok a súčasne priestupku podľa § 42 ods. 1 písm. g/ zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení účinnom do 01.07.2014 a podľa § 42 ods. 1 písm. i/ Zákona o ochrane pamiatok. Mal za to, že ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o priestupoch upravuje časovú pôsobnosť zákona, ktorá vyjadruje neprípustnosť spätnej účinnosti zákona o priestupkoch na konanie spáchané pre jeho účinnosťou. Výnimkou je posudzovanie konania podľa neskoršieho zákona vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Žalobca nepopieral, že drevená konštrukcia bola na predmetnej terase minimálne od mája 2014 a bola tam aj v čase vydania prvostupňového rozhodnutia, teda 18.12.2015. Konanie žalobcu teda trvalo minimálne od mája 2014 do 18.12.2015 a žalobca sa tak mal dopustiť trvácего priestupku. Trváci priestupok je taký druh konania, ktorým páchatel' vyvolá protiprávny stav a potom ho udržiava. Tento trváci priestupok sa posudzuje ako jediné konanie bez ohľadu na dĺžku protiprávneho stavu. V tejto súvislosti uviedol, že značná časť procesných práv, ktoré prislúchajú obvinenému v trestnom konaní, sa prostredníctvom judikatúry aplikuje aj vo veciach správneho trestania. Trestné konanie a správne trestanie aplikované orgánmi verejnej správy sú dve samostatné oblasti trestania, pričom správne trestanie umožňuje jednoduchšie a menej formálne postupy než tie, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní. S poukazom na uvedené správny súd dospel k záveru, že žalobná námietka žalobcu, že žalovaný opomenul riadne vymedziť, podľa ktorých ustanovení zákona o ochrane pamiatok posudzoval zodpovednosť žalobcu, pričom toto malo podľa tvrdenia žalobcu za následok nerešpektovanie pravidiel stanovených v § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch, nie je sama o sebe spôsobilá privodiť priaznivejší stav pre žalobcu. Žalovaný vo výroku svojho rozhodnutia, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutia vymedzil protiprávne konanie žalobcu tak, že zdôraznil trváci charakter protiprávneho konania žalobcu. Uvedenú námietku žalobcu tak krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

7. Podľa krajského súdu žalobca celú svoju argumentáciu v tomto smere postavil na tom, že umiestnenie kedykoľvek odstrániteľnej drevenej konštrukcie v tvare a veľkosti záhradného domčeka nemožno považovať za vykonanie stavby, stavebnej zmeny alebo udržiavacích prác na nehnuteľnosti a dokonca, že to nie je možné považovať ani za úpravu nehnuteľnosti. Žalobca tvrdil, že predmetná drevená konštrukcia nie je stavbou. Krajský súd k tejto námietke uviedol, že Zákon o ochrane pamiatok neupravuje čo je „stavbou“, a preto je potrebné v tejto súvislosti analogicky aplikovať ustanovenia Stavebného zákona. Konkrétne poukázal na § 139b ods. 6 Stavebného zákona, v zmysle ktorého sú drobnými stavbami napríklad kôlne, prístrešky, zariadenia na nádoby na odpadky, stavby na chov drobného zvieratstva, sauny a iné. Správny súd dospel k záveru, že aj v prípade drevenej konštrukcie vo veľkosti a tvare záhradného domčeka, ktorá je umiestnená na terase budovy a má doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu, ide o drobnú stavbu, ktorá zmenila výškové a aj objemové členenie budovy, ktorej poskytuje zároveň doplnkovú funkciu. Možno teda uzavrieť, že došlo k úprave pôvodnej stavby doplnením o drobnú stavbu.

8. Poukazujúc na znenie ustanovenia § 32 ods. 5 Zákona o ochrane pamiatok, konštatoval, že ak žalobca na strešnej terase umiestnil a ponechal drobnú stavbu, ktorou došlo k úprave pôvodnej stavby doplnením

o drobnú stavbu, bez predchádzajúceho rozhodnutia alebo záväzného stanoviska príslušného krajského pamiatkového úradu, dopustil sa konania, ktoré je kvalifikované ako priestupok podľa § 42 ods. 1 písm. f/ zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení účinnom do 01.07.2014 .

9. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj žalobnú námietku týkajúcu sa priestupku podľa § 42 ods. 1 písm. g/ zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení účinnom do 01.07.2014 (toho času podľa § 42 ods. 1 písm. i/ Zákona o ochrane pamiatok). Poukázal na to, že žalobca umiestnil na terase budovy v pamiatkovej rezervácii drobnú stavbu - drevenú konštrukciu v tvare a rozmeroch záhradného domčeka, a to bez predchádzajúceho rozhodnutia, resp. stanoviska príslušného krajského pamiatkového úradu. O tom, že predmetná drobná stavba je na strešnej terase dobre viditeľná svedčí bohatá fotodokumentácia, ktorá je súčasťou administratívneho spisu prvostupňového správneho orgánu. Podľa názoru krajského súdu z administratívneho spisu tiež vyplýva, že v tomto smere bolo vykonaných viacero miestnych obhliadok z verejných komunikácií, pri ktorých bola predmetná fotodokumentácia vyhotovená. Žalobca hoci bol opakovane predvolávaný na miestne ohliadky, sa miestnych ohliadok z rôznych dôvodov nezúčastňoval. Z predmetnej fotodokumentácie možno už na prvý pohľad uzavrieť, že v detailnejších ale i panoramatických pohľadoch dokumentuje, negatívnu zmenu objemového a aj výškového členenia predmetného polyfunkčného domu a jej okolia, umiestnením nepovolennej drobnej stavby - drevenej konštrukcie v tvare a rozmeroch záhradného domčeka na strešnú terasu. V danom prípade nejde o bagateľnú zmenu (neviditeľnú zmenu), ako sa mylne domnieva žalobca. Ba práve naopak, zmena je viditeľná zrakom bežného človeka, o čom svedčí skutočnosť, že prvotný podnet o nepovolennej drobnej stavbe - drevenej konštrukcie v tvare a rozmeroch záhradného domčeka vyšiel od „bežného človeka“.

10. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu týkajúcou sa porušenia § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch. V tejto spojitosti poznamenal, že aj keď žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že po doručení spisovej dokumentácie z prvostupňového správneho orgánu v januári 2016 v rámci inej úradnej činnosti zistil, že drevená konštrukcia je stále umiestnená na strešnej terase predmetnej budovy, nešlo o vykonanie dôkazu ako takého, ale išlo len o konštatovanie vo vzťahu k trvaní protiprávneho stavu a jeho udržiavaniu. Pretože, drobná stavba - drevená konštrukcia v tvare a rozmeroch záhradného domčeka sa na strešnej terase naďalej nachádzala skutkový stav sa nezmenil a ani nevznikol žiaden nový podklad pre rozhodnutie druhostupňového orgánu verejnej správy.

11. Krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu preto s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom. Žalovaný vec správne právne posúdil, pričom sa náležite vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie vyčerpávajúco odôvodnil.

12. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ z dôvodov uvedených v ustanovení § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ S.s.p. kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ opätovne (tak ako vo svojej žalobe) namietal, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí opomenul riadne vymedziť, podľa ktorých ustanovení Pamiatkového zákona posudzoval zodpovednosť sťažovateľa za priestupky, pričom toto opomenutie malo mať za následok nerešpektovanie pravidla stanoveného v ustanovení § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch, v zmysle ktorého zodpovednosť za priestupok sa posudzuje podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku a podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Žalovaný sa pri vydávaní rozhodnutia neriadil ustanovením § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch, keď jeden skutok, ktorý mal byť jednočinným súbehom dvoch priestupkov, posúdil aj podľa právnej normy účinnej v čase, kedy podľa názoru žalovaného došlo ku spáchaniu priestupkov, ale zároveň ten istý skutok posudzoval aj podľa Pamiatkového zákona v jeho neskoršom znení. Žalovaný tak posudzoval zodpovednosť sťažovateľa kumulatívne - jednak podľa zákona účinného v čase, kedy podľa žalovaného prišlo k spáchaniu priestupkov a jednak podľa zákona neskoršieho. Zvolený postup žalovaného pri posudzovaní zodpovednosti sťažovateľa za údajné protiprávne konanie je neprípustný. Zodpovednosť osoby za priestupok sa totiž posudzuje buď výlučne podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku, alebo výlučne podľa neskoršieho zákona, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Uvedeným postupom dochádza k porušeniu zásady ne bis in idem, nullum crimen sine lege a rovnako

môže dôjsť i k porušeniu zákazu retroaktivity. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžp/2/2012, ktoré krajský súd vôbec nezohľadnil.

13. Sťažovateľ taktiež namietal, že žalovaný vychádzal z nedostatočne a nesprávne zisteného skutočného stavu veci, ktorý následne nesprávne právne posúdil. Zdôraznil že fotodokumentácia zaobstaraná prvostupňovým správnym orgánom je príliš detailná, nezodpovedajúca miere podrobnosti (detailnosti) žiadneho z pohľadov v Zásadách označených za chránené. Podľa sťažovateľa fotodokumentácia nerešpektovala vizuálne prostredie chráneného pohľadu pamiatkového územia ako celku a teda ani nebolo možné v priestupkovom konaní posúdiť skutočnú mieru, ktorou drevená konštrukcia zasahovala do chráneného pohľadu, či vôbec do tohto pohľadu zasahovala a ak zasahovala, či zásah ňou spôsobený bol natoľko závažný a neprimeraný, že bolo nevyhnutné poskytnúť primeranú ochranu záujmu vyplývajúceho z Pamiatkového zákona. Jednoducho povedané - mieru negatívneho zásahu, ak nejaký vznikol, postavením drevenej konštrukcie do chráneného pohľadu treba vnímať prizmou zraku bežného človeka, vidiaceho chránený pohľad voľným okom a nie pohľadom, ktorý je možné docieľiť využitím funkcie „zoom“ na digitálnom fotoaparáte.

14. Ďalej poukázal na čl. 44 ods. 3 Ústavy SR a uviedol, že z uvedenej právnej normy je zrejmé, že ochrana kultúrneho fondu nie je absolútna a teda, že zákon ani Ústava SR nevyklúčujú možnosť zásahu do pamiatkového fondu. Z uvedeného článku Ústavy SR vyplýva aj prípustnosť ohrozenia či poškodenia pamiatkového fondu, ak neprekračuje mieru, ktorú zákonodarca zákonom stanoví za neprípustnú. To znamená, že do Pamiatkového fondu je možné zasahovať, a to aj negatívne, pričom hranice, kedy sa už negatívne zasahovanie do kultúrneho fondu považuje za tak závažné, že je neprípustné má stanoviť zákon. Bagateľné negatívne zásahy do pamiatkového fondu, ktoré neprekračujú zákonné hranice prípustnosti ohrozenia alebo poškodenia pamiatkového fondu, nemožno považovať za protiprávne konanie, spôsobilé porušiť alebo ohroziť záujmy chránené zákonom.

15. Záverom uviedol, že správny súd napriek zneniu § 195 písm. a/ a § 197 S.s.p. nedoplnil svoje dokazovanie a nezistoval skutočný stav a vychádzal výlučne z fotodokumentácie, ktorú sťažovateľ tak v priestupkovom konaní ako aj v súdnom konaní namietal ako príliš detailnú. Bez takého zisťovania nebol krajský súd spôsobilý objektívne posúdiť skutočnú mieru zásahu, ktorá drevenou konštrukciou mohla vzniknúť v pamiatkovom území.

16. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti nestotožnil predovšetkým s argumentáciou sťažovateľa, ktorou poukazoval na porušenie zásady ne bis in idem. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že v napadnutom rozhodnutí označil skutkové podstaty priestupku podľa znenia zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov účinného do 01.07.2014 a tiež podľa znenia pamiatkového zákona účinného od 01.07.2014, čím len zdôraznil, že protiprávne konanie sťažovateľa malo charakter trvalosti, pričom takýto postup nemôže znamenať, že sťažovateľ bol uznaný dvakrát vinným za tie iste skutky. V súvislosti s výškou uložených pokut uviedol, že v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôvodnil, prečo potvrdil výšku pokuty uloženú prvostupňovým správnym orgánom. Zdôraznil, že spodná hranica trestnej sadzby je podľa zákonnej úpravy účinnej do 01.07.2014 aj podľa zákonnej úpravy účinnej od 01.07.2014 rovnaká, a teda z hľadiska uloženia konkrétneho trestu nemala zmena právnej úpravy pre výšku uložených pokut žiadny význam. Právne pomery sťažovateľa sa novelou Pamiatkového zákona, ktorá nadobudla účinnosť 01.07.2014 fakticky nezmenili a preto žalovaný ani neposudzoval, ktorá právna úprava by mala byť pre sťažovateľa priaznivejšia. K námietke sťažovateľa, že žalovaný nezohľadnil rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžp/2/2012 uviedol, že v intenciách tohto rozsudku postupoval a rešpektoval i Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ sa týka rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžf/32/2007 poznamenal, že v danom prípade išlo o situáciu odlišnú od situácie sťažovateľa, čo žalovaný i dokumentoval citáciami z uvedeného rozsudku. Vo vzťahu k ďalším námietkam uvedeným v kasačnej sťažnosti žalovaný uviedol, že ide o opakovane vznášané námietky a preto iba odkázal na svoje vyjadrenie k žalobe.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 S.s.p.), kasačnú

sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 452 ods. 1 v spojení s ustanovením § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu -sťažovateľa nie je dôvodná.

18. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je rozsudok krajského súdu č.k. 23S/71/2016-89 zo dňa 19. októbra 2016, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PUSR-2016/8570-2/21447/18/ZLN zo dňa 24.03.2016, ktorým ako orgán príslušný podľa § 10 ods. 2 písm. g/ pamiatkového zákona postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku na odvolanie sťažovateľa zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Krajského pamiatkového úradu Bratislava č. KPUBA-2015/14272-16/91584/MAC zo dňa 18.12.2015 tak, že sťažovateľa uznal za vinného zo spáchania priestupkov podľa:

- § 42 ods. 1 písm. f/ pamiatkového zákona v znení účinnom do 01.07.2014 a § 42 ods. 1 písm. h/ pamiatkového zákona v znení účinnom od 01.07.2014

- § 42 ods. 1 písm. g/ pamiatkového zákona v znení účinnom do 01.07.2014 a podľa § 42 ods. 1 písm. i/ pamiatkového zákona v znení účinnom od 01.07.2014,

ktorých priestupkov sa dopustil tým, že ako vlastník bytu č. 29 na 5. poschodí polyfunkčného objektu (budovy) s č. 6890 postaveného na parcele č. 835/43, k.ú. P. v Bratislave a situovaného v Pamiatkovej rezervácii Bratislava, minimálne od mája 2014 do 18.12.2015 umiestnil a ponechal bez predchádzajúceho rozhodnutia alebo záväzného stanoviska príslušného krajského pamiatkového úradu na strešnej terase uvedenej budovy drevenú konštrukciu v tvare a o rozmeroch záhradného domčeka, ktorá v diaľkových pohľadoch splyva s budovou, na ktorej je umiestnená, čím spôsobil zmeny objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru, zmeny obrazu strešnej krajiny a vizuálnu zmenu tejto časti pamiatkového územia, ktorá je v danom pamiatkovom území nevhodná z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom, za čo mu uložil podľa § 42 ods. 2 pamiatkového zákona pokutu vo výške 3 000,- € a podľa § 78 ods. 1 zákona o priestupkoch v spojení s § 1 písm. a/ vyhlášky MV SR č. 411/2006 Z.z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupku v znení vyhlášky MV SR č. 531/2008 Z.z. povinnosť uhradiť trovy konania o priestupku vo výške 16,- € s tým, že uloženie pokutu a trov bol sťažovateľ povinný uhradiť do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

19. V správnom súdnom konaní poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. (§ 2 ods. 1 S.s.p.)

20. Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania. (§ 5 ods. 2 S.s.p.)

21. Správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy. (§ 177 ods. 1 S.s.p.)

22. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy. (§ 135 ods. 1 S.s.p.)

23. Správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe. (§ 194 ods. 1, 2 S.s.p.)

24. Správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie (§ 195 písm. c/ S.s.p.).

25. Kasačný súd je viazaný sťažnostnými bodmi; to neplatí, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi. Na dôvody, ktoré účastník konania

uviedol až po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, kasačný súd neprihliada (§ 453 ods. 2 S.s.p.).

26. Podľa § 44 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý je povinný chrániť a zveľaďovať životné prostredie a kultúrne dedičstvo.

27. Podľa čl. 44 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie nad mieru ustanovenú zákonom ohrozovať ani poškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky.

28. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z.z. tento zákon upravuje podmienky ochrany kultúrnych pamiatok, pamiatkových území, archeologických nálezov a archeologických nálezísk v súlade s vedeckými poznatkami a na základe medzinárodných zmlúv v oblasti európskeho a svetového kultúrneho dedičstva, ktorými je Slovenská republika viazaná.

29. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z.z. tento zákon ďalej upravuje organizáciu a pôsobnosť orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ako aj práva a povinnosti vlastníkov a iných právnických osôb a fyzických osôb a ukladanie pokút za protiprávne konanie na úseku ochrany pamiatkového fondu, ktorý je významnou súčasťou kultúrneho dedičstva a ktorého zachovanie je verejným záujmom.

30. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z.z. pamiatkový fond je súbor hnutelných vecí a nehnuteľných vecí vyhlásených podľa tohto zákona za národné kultúrne pamiatky (ďalej len „kultúrna pamiatka“), pamiatkové rezervácie a pamiatkové zóny. Za pamiatkový fond sa považujú aj veci, o ktorých sa začalo konanie o vyhlásenie za kultúrne pamiatky, pamiatkové rezervácie a pamiatkové zóny.

31. Podľa § 2 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z.z. pamiatkové územie je sídelný územný celok alebo krajinný územný celok sústredených pamiatkových hodnôt alebo archeologických nálezov a archeologických nálezísk, ktorý je z dôvodu ich ochrany podľa tohto zákona vyhlásený za pamiatkovú rezerváciu alebo pamiatkovú zónu.

32. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z.z. pamiatková rezervácia je územie s uceleným historickým sídelným usporiadaním a s veľkou koncentráciou nehnuteľných kultúrnych pamiatok alebo územie so skupinami významných archeologických nálezov a archeologických nálezísk, ktoré možno topograficky vymedziť.

33. Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 596/2001 Z.z. o pamiatkových rezerváciách Bardejov, Bratislava, Kežmarok, Levoča, Prešov, Spišská Kapitula a Spišská Sobota (ďalej len „nariadenie č. 596/2001 Z.z.“) bola s účinnosťou od 01.01.2002 vymedzená hranica pamiatkovej rezervácie Bratislava (§ 2) s ustanovením cieľa tohto vymedzenia a predmetu ochrany (§ 8). Cieľom vymedzenia hraníc pamiatkových rezervácií je zabezpečiť ochranu a využívanie historických, urbanistických, architektonických, výtvarných, krajinárskych a kultúrno-spoločenských hodnôt týchto pamiatkových rezervácií v súvislosti s ich ohrozením vyvolaným zmenami životného štýlu a transformáciou spoločenských a ekonomických podmienok (§ 8 ods. 1 nariadenia č. 596/2001 Z.z.). Predmetom ochrany je kultúrno-historické a prírodné prostredie pamiatkových rezervácií s ich historickou, urbanisticko-architektonickou skladbou zástavby (§ 8 ods. 2 nariadenia č. 596/2001 Z.z.).

34. Pamiatková rezervácia Bratislava je zapísaná v Ústrednom zozname kultúrnych pamiatok Slovenskej republiky v registri pamiatkových rezervácií pod poradovým číslom 9 s dátumom vyhlásenia 05.10.1954

35. Podľa § 28 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z.z. základná ochrana kultúrnej pamiatky je súhrn činností a opatrení vykonávaných na predchádzanie ohrozeniu, poškodeniu, zničeniu alebo odcudzeniu kultúrnej pamiatky, na trvalé udržiavanie dobrého stavu vrátane prostredia kultúrnej pamiatky a na taký spôsob využívania a prezentácie, ktorý zodpovedá jej pamiatkovej hodnote a technickému stavu.

36. Podľa § 28 ods. 4 písm. b/ zákona č. 49/2002 Z.z. vlastník nehnuteľnosti, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou a ktorá sa nachádza v pamiatkovej rezervácii, v pamiatkovej zóne alebo v ochrannom pásme je povinný s nehnuteľnosťou nakladať a užívať ju tak, aby neohrozoval pamiatkové hodnoty nehnuteľnej kultúrnej pamiatky, pamiatkovej rezervácie alebo pamiatkovej zóny.

37. Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. základná ochrana pamiatkového územia je súhrn činností a opatrení, ktorými orgány štátnej správy a orgány územnej samosprávy v spolupráci s vlastníkmi nehnuteľností zabezpečujú zachovanie pamiatkových hodnôt v území, ich dobrý technický, prevádzkový a estetický stav, ako aj vhodný spôsob využitia jednotlivých stavieb, skupín stavieb, areálov alebo urbanistických súborov a vhodné technické vybavenie pamiatkového územia.

38. Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z.z. krajský pamiatkový úrad vypracúva zásady ochrany pamiatkového územia, ktoré sú dokumentom na vykonávanie základnej ochrany podľa odseku 1 a sú podkladom pre územný plán. Zásady sú súčasťou územného priemetu ochrany kultúrnych hodnôt územia, ktorý je podkladom na spracovanie územnoplánovacej dokumentácie podľa osobitného predpisu.

39. Podľa § 29 ods. 3 zákona č. 49/2002 Z.z. zásady ochrany pamiatkovej rezervácie alebo pamiatkovej zóny obsahujú požiadavky na primerané funkčné využitie územia, na zachovanie, údržbu a regeneráciu historického pôdorysu a parcelácie, materiálnej a objektivej skladby, výškového a priestorového usporiadania objektov, architektonického výrazu, prvkov uličného interiéru a uličného parteru, historickej zelene, charakteristických pohľadov, siluety a panorámy, archeologických nálezísk, prípadne ďalších kultúrnych a prírodných hodnôt pamiatkového územia.

40. Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z.z. každý je povinný správať sa tak, aby svojim konaním neohrozil základnú ochranu kultúrnych pamiatok podľa § 27 a základnú ochranu pamiatkových území podľa § 29 a nespôsobil nepriaznivé zmeny stavu pamiatkového fondu a stavu archeologických nálezísk.

41. Podľa § 32 ods. 5 zákona č. 49/2002 Z.z. pred začatím novej stavby alebo úpravy pozemku alebo stavby, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou (ďalej len „úprava nehnuteľnosti“), ale sa nachádza v pamiatkovom území, je vlastník takej nehnuteľnosti povinný vyžiadať si rozhodnutie krajského pamiatkového úradu, a to predložením žiadosti o vydanie rozhodnutia o zámere úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území. Ak vlastník začne úpravu nehnuteľnosti v pamiatkovom území bez právoplatného rozhodnutia o zámere úpravy, krajský pamiatkový úrad začne správne konanie vydaním oznámenia o začatí úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území, ktoré doručí vlastníkovi nehnuteľnosti, a vyzve ho, aby práce až do vydania rozhodnutia zastavil. Úpravou nehnuteľnosti nie je odstránenie stavby v pamiatkovom území.

42. Podľa § 32 ods. 7 zákona č. 49/2002 Z.z. v rozhodnutí podľa odseku 5 krajský pamiatkový úrad uvedie, či navrhovaný zámer je z hľadiska záujmov chránených týmto zákonom prípustný, a určí podmienky vykonania úprav nehnuteľnosti v pamiatkovom území, najmä zásady objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru nehnuteľnosti. Krajský pamiatkový úrad zároveň určí, či tieto úpravy možno vykonať iba na základe výskumov a inej prípravnej dokumentácie a projektovej dokumentácie a uloží vlastníkovi povinnosť oznámiť mu vopred začiatok úpravy nehnuteľnosti a predpokladaný koniec úpravy nehnuteľnosti.

43. Podľa § 42 ods. 1 písm. f/ zákona č. 49/2002 Z.z. v znení účinnom do 01.07.2014, priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu sa dopustí ten, kto uskutočňuje stavbu, stavebnú zmenu alebo udržiavacie práce na nehnuteľnej veci, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou, ak sa nachádza v pamiatkovom území alebo ochrannom pásme bez právoplatného rozhodnutia alebo záväzného stanoviska krajského pamiatkového úradu, alebo nedodržiava podmienky určené v tomto rozhodnutí alebo záväznom stanovisku.

44. Podľa § 42 ods. 1 písm. g/ zákona č. 49/2002 Z.z. v znení účinnom do 01.07.2014, priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu sa dopustí ten, kto spôsobuje svojim konaním nepriaznivé zmeny

stavu kultúrnej pamiatky alebo pamiatkového územia, alebo ich ochranného pásma alebo ohrozuje ich ochranu.

45. Podľa § 42 ods. 1 písm. h/ zákona č. 49/2002 Z.z. v znení účinnom od 01.07.2014, priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu sa dopustí ten, kto uskutočňuje stavbu, stavebnú zmenu alebo udržiavacie práce na nehnuteľnosti, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou, ak sa nachádza v pamiatkovom území alebo ochrannom pásme, bez právoplatného rozhodnutia alebo bez záväzného stanoviska krajského pamiatkového úradu alebo nedodržiava podmienky určené v tomto rozhodnutí alebo v záväznom stanovisku.

46. Podľa § 42 ods. 1 písm. i/ zákona č. 49/2002 Z.z. v znení účinnom od 01.07.2014, priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu sa dopustí ten, kto spôsobí svojím konaním nepriaznivé zmeny stavu kultúrnej pamiatky, pamiatkového územia, alebo ich ochranného pásma, archeologického nálezu, alebo archeologického náleziska, alebo ohrozuje ich ochranu.

47. Podľa § 42 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z.z., v znení účinnom od 01.07.2014 bola stanovená jedna trestná sadzba pre všetky priestupky na úseku ochrany pamiatkového fondu do výšky 200 000,- €. Prijatím zákona č. 104/2014 Z.z., ktorým sa zmenil a doplnil zákon č. 49/2002 Z.z. bola trestná sadzba rozčlenená do troch sadzieb v ustanovení § 42 ods. 2 tohto zákona tak, že Krajský pamiatkový úrad môže uložiť fyzickej osobe pokutu vo výške a) do 10 000,- €, ak sa dopustí konania uvedeného v odseku 1 písm. a/ až g/, b) do 100 000,- €, ak sa dopustí konania uvedeného v odseku 1 písm. h/ až k/, c) do 200 000,- €, ak sa dopustí konania uvedeného v odseku 1 písm. l/ až q/.

48. Vychádzajúc z dôvodov kasačnej sťažnosti považoval kasačný súd za potrebné vysporiadať sa s jednotlivými námietkami sťažovateľa a s prihladnutím na § 453 ods. 2 S.s.p. posúdiť, či v konaní správnych orgánov nedošlo k takým pochybeniam, ktoré by odôvodňovali záver o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia.

49. Sťažovateľ tak v žalobe ako i v kasačnej sťažnosti predovšetkým vytýkal žalovanému, že pri vydávaní rozhodnutia nerešpektoval ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch, keď jeden skutok, ktorý mal byť jednočinným súbehom dvoch priestupkov, posúdil aj podľa právnej normy účinnej v čase, kedy podľa názoru žalovaného došlo ku spáchaniu priestupkov, ale zároveň ten istý skutok posudzoval aj podľa Pamiatkového zákona v jeho neskoršom znení, čím malo dôjsť okrem iného k porušeniu zásady ne bis in idem.

50. Kasačný súd k tejto námietke sťažovateľa uvádza, že žalovaný v danej veci konštatoval existenciu protiprávneho stavu, ktorý trval minimálne od mája 2014, t.j. ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 104/2014 Z.z., ktorým došlo k zmene a doplneniu zákona č. 49/2002 Z.z., pričom tento protiprávny stav trval aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 104/2014 Z.z., t.j. 01.07.2014, keď z výroku žalobou napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ umiestnil a ponechal drevenú konštrukciu na terase budovy, pričom protiprávny stav navodený sťažovateľom existoval do účinnosti zákona č. 104/2014 Z.z. a trval i po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

51. Kasačný súd poznamenáva, že protiprávne konanie sťažovateľa žalovaný (ako i krajský súd) správne vyhodnotili ako protiprávne konanie trvaceho charakteru. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach viackrát poukázal na skutočnosť, že administratívne trestanie má podľa štrasburskej judikatúry trestnoprávny charakter, a preto treba pri „mlčaní zákona“ analogicky vychádzať z Trestného zákona (napríklad rozsudky Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sž 19,23,27/2011 a 5Sž 21/2011). Z tohto dôvodu, keďže administratívne predpisy neobsahujú výklad pojmu trváci priestupok, je potrebné vychádzať z výkladu pojmu trváci trestný čin v Trestnom zákone (§ 122 ods. 12), ako aj spôsobu jeho trestania v trestnom práve. Trvácim priestupkom je preto taký priestupok, ktorým páchatel' vyvolal protiprávny stav, ktorý následne udržuje, prípadne udržuje protiprávny stav, ktorý nevyvolal. Pri trvajúcim priestupku tak zákon postihuje práve toto udržiavanie protiprávneho stavu. Takéto konanie, ktorým páchatel' udržuje protiprávny stav, závadný z hľadiska v tomto prípade pamiatkového zákona, tvorí jeden skutok, a to až do okamihu ukončenia tohto

deliktuálneho správania, teda až do odstránenia protiprávneho stavu. Vzhľadom na to, že zo strany sťažovateľa nedošlo k odstráneniu protiprávneho stavu ku dňu rozhodovania prvostupňového správneho orgánu, tento moment bol ohraničený práve dňom vydania jeho rozhodnutia t.j. 18.12.2015. Protiprávne konanie sťažovateľa malo nepochybne trváci charakter, pričom k jeho vzniku došlo ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 104/2014 Z.z. t.j. pred 01.07.2014 a trvalo i po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Postupom žalovaného, ktorý napadnutým rozhodnutím zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu tak došlo iba k žiaducemu zohľadneniu trvajúceho charakteru protiprávneho konania sťažovateľa a to práve s poukazom na zmenu právnej úpravy, ktorá sa žiadnym spôsobom nedotkla vymedzenia skutkových podstát priestupkov, kladených za vinu sťažovateľovi. Novšia právna úprava resp. ustanovenie § 42 ods. 1 obsahovalo iba odlišné abecedné usporiadanie skutkových podstát priestupkov, bez akýchkoľvek obsahových zmien. Ak teda žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu tak, že sťažovateľ sa dopustil konania podľa § 42 ods. 1 písm. f/ a g/ v zmysle zákona účinného do 01.07.2014, ale i konania podľa § 42 ods. 1 písm. h/ a i/ v zmysle zákona účinného od 01.07.2014 vymedzil a kvalifikoval protiprávne konanie sťažovateľa ako celok s tým, že zohľadnil povahu resp. dobu trvania jeho protiprávneho konania. Kasačný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť i to, že dolná hranica trestnej sadzby stanovenej za priestupky sa v prejednávanej veci zmenou právnej úpravy odo dňa 01.07.2014 nezmenila a teda nemožno konštatovať, že by postupom žalovaného došlo k preferencii takého sankcionovania, ktoré by bolo v neprospech sťažovateľa. Sťažovateľovi bola uložená jedna sankcia - pokuta vo výške 3 000,- € za dva priestupky, ktorých protiprávnosť vyplývala zo zákona účinného do 01.07.2014 ale i zákona účinného od 01.07.2017, a teda rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zásady ne bis in idem, t.j. k dvojitému sankčnému postihu za tie iste skutky. Vzhľadom na povahu protiprávneho konania sťažovateľa - trvajúci priestupok, naň nadväzujúcu potrebu aplikácie trestnoprávných ustanovení a nemennosť kvalifikácie protiprávneho konania sťažovateľa vrátane jeho zákonom stanoveného sankčného postihu tak v režime pamiatkového zákona s účinnosťou do 01.07.2014 ako aj od 01.07.2014, kasačný súd nemohol prisvedčiť ani argumentácii sťažovateľa o porušení resp. nerešpektovaní § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch.

52. Vzhľadom na čiastočnú rozporupnosť resp. nejednotnosť výkladu a právneho posúdenia pojmu „úprava nehnuteľností“ v zmysle § 32 ods. 5 pamiatkového zákona správnym súdom a žalovaným, kasačný súd uvádza, že skutkovú podstatu priestupku podľa § 42 ods. 1 písm. f/ Pamiatkového zákona účinného do 01.07.2014, ktoré zostalo v ustanovení § 42 ods. 1 písm. h/ nezmenené i po 01.07.2014, je potrebné interpretovať tak, ako to uviedol žalovaný v napadnutom rozhodnutí, t.j. v nadväznosti na § 32 ods. 5 až 7 Pamiatkového zákona v znení účinnom do 01.07.2014 ako aj od 01.07.2014 a nie v nadväznosti na ustanovenia Stavebného zákona, keďže základným kritériom pri povoľovaní úprav nehnuteľností (na rozdiel od Stavebného zákona) v pamiatkových územiach nie sú zmeny nehnuteľností podľa Stavebného zákona, ale zmeny spočívajúce na princípoch demonštratívne uvedených v ustanovení § 32 ods. 7 Pamiatkového zákona, ktorými sú predovšetkým objemové členenie, výškové usporiadanie a architektonické riešenie exteriéru nehnuteľností. Krajský pamiatkový úrad môže taktiež určiť i ďalšie podmienky úprav nehnuteľností, ktoré zodpovedajú zásadám ochrany pamiatkovej rezervácie alebo pamiatkovej zóny podľa § 29 ods. 3 Pamiatkového zákona a ktoré môžu obsahovať požiadavky na primerané funkčné využitie územia, na zachovanie, údržbu a regeneráciu historického pôdorysu, výškového a priestorového usporiadania objektov, architektonického výrazu, charakteristických pohľadov siluety, panorámy a ďalšie. Uvedené podmienky pritom nemusia predstavovať stavbu, jej zmenu, či stavebné úpravy podľa ustanovení Stavebného zákona. Je potrebné poznamenať i to, že realizácie stavieb, ich zmena, či stavebné úpravy, ktoré podľa Stavebného zákona nemusia podliehať povoľovaciemu prípadne ohlasovaciemu procesu, môžu mať z hľadiska kritérií vymedzených v Pamiatkovom zákone rovnako závažné dôsledky.

53. Vlastník nehnuteľnosti, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou a ktorá sa nachádza v pamiatkovej rezervácii, má povinnosť na základnú ochranu pamiatkového územia a zabezpečovať okrem iného zachovanie pamiatkových hodnôt v území, ich dobrý technický, prevádzkový, a estetický stav, a to svojou spoluprácou s orgánmi štátnej správy a orgánmi územnej samosprávy (§ 29 ods.1 zákona č. 49/2002 Z.z.). Dokonca v zmysle § 30 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z.z. je každý povinný správať sa tak,

aby svojim konaním neohrozil základnú ochranu kultúrnych pamiatok podľa § 27 a základnú ochranu pamiatkových území podľa § 29 a nespôsobil nepriaznivé zmeny stavu pamiatkového fondu a stavu archeologických nálezísk.

54. Aj z vyššie citovaných článkov 44 ods. 2 a 3 Ústavy SR vyplýva, že vlastníctvo zaväzuje a nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia citoval ustanovenia Ústavy SR a zákona č. 49/2002 <. Z.z., na základe a v medziach ktorých uplatňovali správne orgány svoju správnu úvahu.

55. Z odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov vyplýva, že pri svojej správnej úvahe vychádzali zo skutočnosti, že bytový dom na Zámockej ulici č. 18 v Bratislave, postavený na pozemku s parc.č. 835/43, k.ú. P., obec Bratislava, je situovaný v Pamiatkovej rezervácii Bratislava a na ochranu pamiatkových hodnôt boli Krajským pamiatkovým úradom Bratislava dňa 18.04.2012 pod č. BA/12/340/5/2377/Bar podľa § 11 ods. 2 písm. b/ zákona č. 49/2002 Z.z. schválené Zásady ochrany pre vybrané sektory pamiatkovej rezervácie Bratislava, ktorých cieľom bolo stanovenie hlavných princípov pamiatkovej ochrany tak, aby pamiatkový fond bol nielen chránený, ale aj správne využívaný a prezentovaný v súlade so svojimi hodnotami. Tento odborný metodický materiál je podkladom pre vykonávanie základnej ochrany pamiatkového územia v zmysle § 29 ods. 2 a § 32 zákona č. 49/2002 Z.z..

56. Zo zákona č. 49/2002 Z.z. vyplýva, že krajský pamiatkový úrad je oprávnený vydávať individuálne správne akty, pričom sám posudzuje rozsah a závažnosť ich dopadu (aj estetického) na samotnú národnú kultúrnu pamiatku a pamiatkové územie. Správny orgán je v zmysle zákona viazaný obsahom zásad ochrany pamiatkového územia (v danom prípade Zásady ochrany pre vybrané sektory pamiatkovej rezervácie Bratislava).

57. Žalovaný vo svojom rozhodnutí s odkazom na ustanovenia zákona č. 49/2002 Z.z. a na jednotlivé body Zásad ochrany pre vybrané sektory pamiatkovej rezervácie Bratislava uviedol, že podľa týchto zásad je chránená aj celá strešná krajina pamiatkovej rezervácie. Umiestnením drevenej konštrukcie na strešnej terase predmetnej nehnuteľnosti, s ktorou vizuálne splyva, sa zmenil aj vzhľad strechy a celej budovy v pamiatkovom území, na ktorej je konštrukcia umiestnená. Podľa žalovaného je predmetná konštrukcia z historického hľadiska v danom pamiatkovom území cudzorodý a rušivý prvok, keď v žiadnom historickom období sa na území dnešnej pamiatkovej rezervácie Bratislava neumiestňovali na strechy budov drevené telesá pripomínajúce záhradné domčeky. Žalovaný považoval za podstatné, že predmetná drevená konštrukcia so šindľovou strechou je výrazne vnímateľná z verejného priestranstva, najmä z prístupových ciest k Bratislavskému hradu a v diaľkových pohľadoch splyva s nehnuteľnosťou, na ktorej je umiestnená a spôsobuje nepriaznivú vizuálnu zmenu dotknutej časti pamiatkového územia, zmenu objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru nehnuteľnosti. O uvedenom svedčí fotodokumentácia založená v administratívnom spise.

58. K námietkam sťažovateľa týkajúcim sa nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a charakteru fotodokumentácie, tvoriacej podklad rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, kasačný súd uvádza, že prvostupňový správny orgán vykonal viacero miestnych obhliadok z verejných komunikácií a na účely správneho konania zabezpečil takú fotodokumentáciu, ktorá preukazuje nepriaznivú zmenu objemového a výškového členenia a architektonického vnímania dotknutej nehnuteľnosti a jej okolia nielen v detailných ale i panoramatických pohľadoch. Je potrebné poznamenať i to, že sťažovateľ bol v priebehu správneho konania v rámci, ktorého správny orgán objasňoval skutkový stav veci predvolaný na miestne obhliadky, pričom na tieto sa nedostavil a nevyužil možnosť tieto skutočnosti pripomenovať, či iným spôsobom spochybňovať.

59. Pokiaľ žalovaný na základe uvedeného skutkového stavu dospel k názoru, že umiestnenie predmetnej drevenej konštrukcie na terasu stavby, nachádzajúcej sa v pamiatkovom území, predstavuje úpravu stavby podľa § 32 ods. 5 zákona č. 49/2002 Z.z., nakoľko táto konštrukcia vytvára nové objemové členenie, výškové usporiadanie a architektonický vzhľad dotknutej stavby, o čom svedčí aj

fotodokumentácia založená v administratívnom spise, nevybočil podľa názoru kasačného súdu z medzí a hľadísk zákona č. 49/2002 Z.z., keď tento neustanovuje, že by malo ísť o úpravu stavby v zmysle stavebného zákona.

60. Ak teda sťažovateľ na strešnej terase bytového domu, nachádzajúceho sa v pamiatkovom území, umiestnil drevenú konštrukciu v tvare záhradného domčeka, v dôsledku čoho došlo k zmene objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického vzhľadu tohto bytového domu, a to bez predchádzajúceho rozhodnutia príslušného krajského pamiatkového úradu (§ 32 ods. 5 a 7 zákona č. 49/2002 Z.z.), bol namieste postup podľa § 42 ods. 2 pamiatkového zákona, spočívajúci v uložení pokuty, ktorej výšku správne orgány s prihliadnutím na § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch náležite zdôvodnili.

61. Na základe uvedeného dospel kasačný súd k záveru, že správne orgány s poukazom na zistený skutkový stav konali v medziach a v rozsahu kompetencií stanovených zákonom č. 49/2002 Z.z.

62. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, považovať za správne. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

63. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v kasačnom konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p.). Žalovanému kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 168 S.s.p.).

64. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.